

риградъ, мисль за самобитно, християнско и словѣнско просвѣщение: България станала безсилна прѣдъ врагове ти си и мрътва отвнѣтрѣ.

Злочестно обстоителство било и това, дѣто царь Симеонъ завѣшталъ оште на животъ (я разбира се, подъ нѣкое чуждо влание) прѣтолътъ си на по-малкий си синъ Петра, роденъ отъ втората му жена, сестра на единъ болмаринъ, Георгий Суребула, завѣштание, което се падало, на по-голѣмий му синъ, Михаила, отъ първата му жена.*) А тоа Петръ, както казова едно друго старо сказание, „билъ толкова малко способенъ да наслѣди слава та и могущество то на татка си, колкото билъ чуждъ на неговата войниствена яростъ и лютость: като че текла друга кръвь въ негови ти жили“. Царь Симеонъ за да обезпечи прѣтолътъ на Петра, заповѣдалъ та покалугерили по-голѣмий му синъ, и отредилъ шюре си Суребула за наставникъ Петру и за управникъ на българското царство. Това направило да се повдигне умраза между братието и да се породетъ партии.

Всички ти околни народи, кога чули, че умрѣлъ страшний Симеонъ, зели да се гответъ да станатъ възъ българе ти: откамъ сѣверъ задавали страхъ маджаре ти, откамъ югъ грѣци ти, откамъ западъ хървати ти; потъпкани ти сѣрбие се размирили и не задавали малко страхъ. Освѣнъ това, България сполѣтѣло тогава голѣма неволя — нерожба и страшенъ гладъ. Враждебни ти постъпки на византийци ти накарали българе ти да налѣтетъ на Македония (927); нъ като видѣли, че нѣма да излѣзатъ на глава, Суребулъ тутакси обѣрналъ политика та и наумилъ да замѣни вѣчно то съперничество между византийци ти и българе ти съ голѣмо приателство. Царь Романъ доклъ се готвилъ да иде срещу българе ти, Суребулъ съ царь Петра проводили тайно въ Цариградъ калугера Калокира, рѣдомъ арменинъ, съ писмо и поздравъ да каже, че българский царь желае да има миръ и приателство съ византийци ти, и че желае, да се сродни съ византийский царский родъ. Романъ се зарадовалъ за това нѣшто и тутакси испратилъ двѣ вѣрни лица въ България за таа работа. Тии скоро завършили, што имъ било порѣчано, и се върнали въ Цариградъ. Слѣдъ тѣхъ отишли въ Цариградъ

*) Симеонъ ималъ оште два сина, по-малки отъ Петра, Иванъ и Боянъ, който се викалъ и Вениаминъ. Боянъ билъ много ученъ и добръ народенъ пѣснопоецъ. Народътъ отъ незнаенне го наричалъ магесникъ.